

CVETJE

Z vrtov sv. Frančiška.
Časopis za naše verno ljudstvo,
zlasti za ude tretjega reda
sv. Frančiška.

XXXVI.

7.

Vsebina 7. zvezka:

	Stran		Stran
Sledovi rešnje Krvi (pesem)	113	Dopisli:	
Apostola Slovenov (pesem)	113	Črna gora — Mati božja na Gori	
Božje previdnosti nova pota v Stari		pri Ptuju	124
In stara pota v Novi zavezi	114	Sv. Križ pri Ljutomeru	125
Papež Benedikt XV.	119	Pilštanj	126
Pot v nebesa	122	Razgled po serafinskem svetu	126
		Priporočilo v molitev	127
		Zahvala za vslišano molitev	128
		Darovi	na ovitku.

Izhaja vsakega prvega v mesecu. Stane cel tečaj (12 zvezkov): 3·50 K.

Naslov za naročila: »Cvetje«, Kamnik, Kranjsko.

Tiska Ant. Slatnarjeva tiskarna.

Darovi.

Armada sv. Križa. Darovi udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v maju: Julijana Zidanšek, Špitalič 24 K. Anton Žnidaršič, župnik v Štangli 100 K. — Došlo v Kamnik: pč. g. Frančišek Vrhovec, župnik s Krke 70 K. Pč. g. Jakob Ogrizek, župnik na Šenturški gori 10 K. Ana Lužar in Kat. Jagodic s Šenturške gore vsaka po 3 K, skupaj 6 K. Mar. Gabriel iz Borovnice 5 K. Matija Bobnar iz Lahovič 2·40 K.

Za kitajski misijon: Katarina Zamljen, Stranje, za odkup deklice Frančiška 25 K. Mat. Bobnar, Lahoviče, za odkup dečka z imenom Janezek 20 K.

Frančiškanska misijonska družba v Kamniku: udje III. reda na Šenturški gori 43 K; udje III. reda iz Mengša 61 K; neim. s Homca 20 K; neim. iz Črnomlja 10 K; Frančiška Ušaj iz Krašnje 10 K; Franč. Urbanc z Duplice 10 K; Ant. Zabavnik iz Stranj 10 K; Ivana Mali s Sel 10 K.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali: preč. g. Jožef Potočnik, župnik pri Sv. Barbari v Slov. goricah 139·20 K; preč. g. Jernej Frangež, župnik pri Sv. Marjeti ob Pesnici 53·50 K; pč. g. Jožef Sigl, župnik v Trbonjah 20 K; pč. g. Andrej Bračič, župnik v Limbušu 30 K; Veronika Filipaj 10 K; Frančiška Stranjšak 11 K; Alojzija Čuješ 10 K. Posamezni darovi: neimenovan iz Studenic 7·60 K; Pavlina Sobotič 10 K; Katarina Kacljan 20 K.

Za misijone: Župni urad Cerklje na Gorenjskem 100 K. Matija Bobnar, Lahoviče 7·40 K.

Za kruh sv. Antona: Župni urad Cerklje na Gorenjskem 50 K. Mat. Bobnar, Lahoviče 3·20 K.

Za oslepele slov. vojake v Ljubljani stanujoče: Mat. Bobnar, Lahoviče 2 K.

CVETJE

XXXVI. tečaj.

V Kamniku, julij 1919.

7. zvezek.

FR. KRIZOSTOM:

Sledovi rešnje Krvi.

Rešnja Jezusova Kri —
mak na polju plameni.

Trudni materi v obraz
vdolbla rajski je izraz.

Sredi blaženih želja —
nagelj v oknu trepeta.

Porodila je pomlad
zadolženim, polno nad.

Na detinskih spi laseh,
potopljena v sladek smeh.

V srcu kaplja rožna rdi:
rešnja Jezusova Kri.

P. EVSTAHIJ:

Apostola Slovenov.

Slovenov blagi oče,
apostol in vodnik, Metod,
ljubezni svete lik, Metod,
pradedov vernih oče,
časti te vdani zbor sinov:
„podeli svoj nam blagoslov!“

Slovenov ogledalo,
kako žari tvoj vzor, Ciril,
naš duh kipi navzgor, Ciril,
modrosti ogledalo,
časti te vneti zbor sinov:
„podeli svoj nam blagoslov!“

Božje previdnosti nova pota v Stari in stara pota v Novi zavezi.

7. Jakob se vrne v Hebron.

o 20 letnem bivanju pri Labanu se je Jakobu začelo tožiti po domu svojega očeta. Vrhutega je čul tudi pogostokrat tožbo Labanovih sinov: „Jakob je vse pobral, kar je bilo našega očeta: ž njegovim premoženjem je postal imeniten!“ „In ko je tudi Labanu na obrazu poznal, da ni do njega, kakor poprej...“ se je v molitvi z Bogom posvetoval in Bog mu je rekel: „Vrni se v deželo svojih očakov in k svoji sorodovini in jaz bom s teboj.“ (Gen. 31, 1—3).

Po načinu nomadov je Jakob pasel svoje črede daleč proč, tri dni hoda, pravi sv. pismo, od Labanovih čred: zato mu je bilo mogoče, neopaženemu oditi proti Kanaanu. Ko je Laban pozneje vseeno zvedel, da ga je Jakob zapustil, je hitel za njim, da bi mu siloma ubranil odhod. Bog pa je Labanu prepovedal, zadrževati Jakoba na poti.

Tako je Jakob nemoten polagoma s čredami in svojo veliko družino prišel v bližino edomskih krajev, onkraj Jordana, kjer je bival Ezav, njegov brat. Tukaj pa bi se bila Jakobu skoraj slaba godila. Ezav mu je s 400 oboroženimi možmi hitel nasproti. Jakob se je že bal za življenje. Toda tisti Bog, ki mu je rekel pri Labanu: „vrni se v deželo svojih očakov... jaz bom s teboj!“ ga je ščitil, Ezavu premenil sovražno srce v srce ljubezni do brata in tako Jakoba rešil.

Nato je šel Jakob preko Jordana v Sihem, kjer še dandanes nanj spominja Jakobov vodnjak, ob katerem je Jezus govoril s Sihemljanko in jo spreobrnil.

Tu Jakob ni ostal dolgo, ampak je na božje povelje odšel v Betel, kjer je imel pred več ko 20 leti prikazen božje lestve. Tudi sedaj se mu je Gospod prikazal in mu ponovil obljube.

1) Tu pa je Jakoba zadela prva nesreča: umrla mu je Debora, starka, dekla in nekedanja dojnica njegove matere Rebeke. Morebiti se kdo čudi pri besedah, da je Jakoba nesreča zadela, ko mu je stara dekla umrla. Kaka nesreča je to, če umrje stara dekla? Tako pravi dandanes neveren svet. Sv. pismo pa je drugih misli.

Debora je svojo dojenko Rebeko spremila kot nevesto na Izakov dom. Tu je ostala do njene smrti, tu se je tudi sama postarala. Pa vkljub starosti je bila ona edina, ki je šla na dolgo pot v Mezopotamijo, Jakobu, Rebekinemu ljubljencu povedat, da mu je mati umrla. Glejte nežno ljubezen starke do sina svoje dojenke, bi rekel: do svojega vnuka! Bog vedi, kaj je umirajoča Rebeka naročila svoji stari služabnici za svojega sina!

Okoli Jakoba je našla starka Debora mlado družino: starost se med mladino poživi. Dobra Debora je pozabila na svoja leta in je za Jakobovo mladino živela in skrbela. Zato so jo pa tudi vsi radi imeli in seboj vzeli, ko so se vračali v kanaansko deželo; zato so tudi vsi objokovali njeno smrt in grob te stare deklice je bil mnogo, mnogo stoletji znan pod drevesom, „hrast žalovanja“ imenovanim. (Gen. 35, 8).

Imenitnih mož St. Z., očakov, kraljev, prerokov grobovi so nam znani iz sv. pisma: kaj je moralo biti na tej stari služabnici takega, da se sveto pismo spominja tudi njenega groba.

Malo je, kar vemo iz sv. pisma o njej, pa to malo nam priča o njeni veliki svetosti. Sv. življenju primerno sveta je bila tudi njena smrt. Kdaj je Debora umrla? Kmalu po tistih velikih dneh očiščevanja in pokore, rekel bi, kmalu po sv. misijonu, ki ga je obhajal Jakob s svojimi ljudmi, preden je prišel na sv. zemljo, preden je stopil na sv. kraj, v Betel, hišo božjo, pred vrata nebeška, kakor je sam bil imenoval kraj prikazni božje lestve. „Takrat je Jakob sklical vso svojo hišo in je rekel: „Proč vrzite ptuje bogove, očistite se in se preoblecite“ v znamenje skesanega in spreobrnjenega srca. (Gen. 35, 2).

Tega sv. misijona je bila deležna tudi Debora in kmalu po tem svetem času je sveto umrla in bila na sv. kraju pokopana. Kje?

V Betelu, ob hiši božji, ob vratih nebeških! Kako je to pomenljivo! Torej ob pragu vrat, ki vodijo v nebesa, to pomeni Betel, odkoder je imel priti On, ki ga je kot Odrešenika tudi njeno verno srce pričakovalo: pod drevesom, ki je bilo predpoda sv. Križa.

Debora, starka, ponižna deklica, je umrla v opravičenju po veri v prihodnjega Odrešenika.

Se bomo li sedaj čudili, da sv. Duh v sv. pismu omenja smrt služabnice Debore, ne omenja pa smrti Rebeke, njene gospe, vojvodinje nomadov in matere poglavarju mogočnega rodu?

Učimo se iz tega, da Bog ne gleda na osebno, posvetno veljavo ljudi: da mu je ljubša priprosta, uboga, nepoznana deklica v svoji ponižnosti, zvestobi in svetosti, kakor pa manj sveta oseba knežjega rodu.

Debora! Kaj pomeni beseda? Čebela! Kdo ne pozna priproste čebelice, njene marljivosti, njene zvestobe, njene ljubezni do reda in snage, njene velike koristnosti! Kako lepa podoba je čednosti starke Debore! Na tihem in v skromnem položaju dojnice in varihinje Izakovih in pozneje Jakobovih otrok je poteklo njeno življenje!

Le Bog sam ve, koliko lepih naukov o veri v pravega Boga, o upanju v prihodnjega Odrešenika in o ljubezni do božjih zapovedih je stara Debora vcepila v mlada srca svojih varovancev: kolikokrat je njena ljubezniva skrb in čuječnost obvarovala mladino dušne in telesne škode, koliko je njena molitev in svetost pomagala množiti blagoslov božji v družini. Ni čuda, da so jo vsi spoštovali in ljubili in da je njena smrt zapustila veliko vrzel v njihovem srcu.

Tako je tudi v življenju! Vrednost takih starih ljudi, kakor je bila Debora, ve svet ceniti še le po smrti. Starost je sicer slabost, pa starega človeka in njegovo molitev spremlja božji blagoslov v hiši, kjer mu je Bog namenil, da bo zatisnil oči! To si dobro zapomnimo!

2) Na poti k svojemu očetu Izaku v Hebron je prišel Jakob blizu mesta Efrata, ki je bilo pozneje Betlehem imenovano. Tu je zadela Jakoba druga nesreča. Tukaj mu je bil rojen dvanajsti sin Benjamin: mati njegova, Rahela, ga je imenovala Benoni, to je „sin bolečin“ pa je s tem imenom na ustnicah ob porodu umrla. Tu je bila tudi pokopana.

„In Jakob je znamenje na njenem grobu postavil: to je znamenje Rahelinega groba do današnjega dne!“ (Gen. 35, 20). Tako sv. pismo.

Besede te zgodbe imajo dvojni pomen: besedni pomen, ki je jasen, in preroški, duhovni pomen, ki ga je takrat pokrivalo zagrinjalo prihodnosti.

Besedni pomen teh stavkov o Raheli, in njeni smrti in njenem grobu je ravno vsled svoje jasnosti poln resnobe. Nič novega nam sicer ne pove: pa ravno premišljevanje stare resnice o smrti, o grobu, o večnosti nam bolj koristi, kakor stikanje za novimi resnicami, ki pa niso nove, ker ni nič novega pod solncem in je vsaka resnica stara, ker resnica je večna, ker izvira iz večnega Boga.

Premislimo! Smrt pride, kadar Bog to hoče: po Rahelo je Bog poslal smrt na cesto v Betlehem. Kako poje psalmist? „Bog je napel lok in ga pripravil (k strelu): On pa tudi suče meč!“ (ad sensum Ps. 7, 13).

Kaj pomenijo te besede? S pšico smrti zadene Bog mladino, ki meni, da stoji daleč od groba; z mečem podere Bog starca, ki stoji tik ob grobu. Jakob je legel v grob v starosti, ki jo mi visoko imenujemo: Rahela, njegova žena, je umrla v cvetoči mladosti. Oba pa je odpoklical Bog, ko so se jima ure stekle.

Rahela je umrla zgodaj, vendar ne prezgodaj. Kako to? Spomnimo se, kako je bilo njeno srce razdeljeno med Boga in malike; to se pravi: kako je zraven spoznanja pravega Boga skrivaj vlekla s seboj bogove iz malikovalskih krajev v sv. kanaansko deželo. Ko pa je Jakob kot svečenik svojega rodu pred prihodom v Betel, na sv. kraj prikazni božje lestve, rekel bi, obhajal s svojimi ljudmi sv. misijon, — čas pokore inboljšanja, — pa je ukazal: „Proč vrzite ptuje bogove, ki so med vami, očistite se in preoblecite,“ v znamenje skesanega in spreobrnjenega srca, (Gen. 35, 2), — tedaj je tudi Rahela v spoznanju in kesanju proč vrgla malike, oblekla novo oblačilo, ki je bilo podoba njene sprave z Bogom, podoba svatovskega oblačila njene duše v milosti božji. Opravičeno pred Bogom jo je smrt pričakovala ob poti v Betlehem.

Tudi marisikateri kristjan dandanes nosi malike v svojem srcu. Kakšne malike? Zapisal jih je sv. Pavel v listu do Galačanov (5, 19—21): „nečistost,

sovraštvo, zdražbe, zavist, jeza, pijančevanje . . . in kar je temu podobnega.“ Če bi tebe smrt čakala danes ali jutri ob poti tvojega življenja, kaj meniš, ali bi ti bilo všeč, ako bi našla pri tebi malike, ki jim morebiti služiš v svojem srcu? Vrzi jih proč, dokler si na poti v Betel, v hišo božjo, v večnost!

Sv. pismo časti in opisuje Rahelo od takrat dalje kot sveto mater in zaščitnico izraelskega ljudstva. V smislu besed preroka Jeremije in sv. evangelista Mateja čuje Rahela nad svojim ljudstvom, žaluje ž njim v nesreči. V 31. poglavju knjige preroka Jeremije berem (Mat. 2, 18): „Glas se je slišal v Rami, jok in velik krik: Rahela joka po svojih otrocih, in se ne da utolažiti, ker jih ni več!“

Zakaj žaluje, zakaj joka Rahela? Oh, njene sinove, njeno ljudstvo so sovražniki odpeljali v babilonsko sužnjost!

Toda še hujše žaluje in joka pozneje, takrat, ko je Herod dal pomoriti nedolžne betlehemske otroke: saj so oni zarod njenega najmlajšega sina Benjamina, za katerega je ob rojstvu dala življenje, in bi ga dala še enkrat, da bi bila s tem rešila tudi poznejše njegove sinove, nedolžne betlehemske otročiče. Toda, ne žaluj več, Rahela! Zakaj tvoji nedolžni sinovi so dali življenje, da so s tem rešili pred Herodovim mečem Marijinega sina, Jezusa Kristusa!

Saj vsi poznamo sv. pomen mesta Betlehema. Saj vsi vemo, da to ni najmanjše izmed vseh judovskih mest: zakaj iz njega je izišel vojvoda, ki je vladal izraelsko ljudstvo, Kristus, Gospod!

Zato je velik pomen v tem, da je Rahela umrla na poti v Betlehem! Njeno oko je v zadnjih pogledih vrto v to mesto, njeno srce hrepeni po njem v zadnjih željah, kakor bi njena duša gledala dete v plenice povito, in v jasli položeno; Rahela umrje v gledanju rojstva Zveličarja sveta! —

Rahelin grobni spominik še dandanes stoji: videli smo ga, jeruzalemski romarji, ob poti v Betlehem, komaj četrto ure pred mestom. Rahelin spominik je kažipot v Betlehem.

Kaj pa je vse romanje, vse potovanje pravičnih stare zaveze skozi življenje, kakor romanje, potovanje proti Betlehemu? Njihove želje, njihovo hrepenenje, njihovo upanje, njihova ljubezen, vse je obrnjeno proti Betlehemu! Od tam so pričakovali Zveličarja sveta. Ko je starček Simeon vzel v roke betlehemsko Dete, ki mu ga je Marija dala v naročje, je vskliknil: „Zdaj spusti v miru svojega hlapca, Gospod, ker moje oči so videle Zveličarja sveta!“ In potem je šel Simeon in umrl, sv. pismo nič več ne govori o njem.

Da, celo neverniki so poslali svoje zastopnike, tri modre z Jutrovega, v Betlehem, pozdravit novorojenega Kralja! — Vsakemu pravičnemu stare zaveze seveda ni bilo dano, da bi bil prišel pozdravit v Betlehem novorojenega Zveličarja sveta: vsi pravični pa so umrli na poti v Betle-

hem, t. j. umrli so s hrepenjem v srcu po obljubljenem Odrešeniku, v katerem so bili opravičeni, še preden je bil rojen.

In mi kristjani? Ali ne vodijo pota našega življenja proti Betlehemu? Pota našega življenja, ob katerih je vse polno grobov pravičnih in svetih, ki so se v miru ločili s tega sveta, in katerih grobovi so nam spominiki, so nam kažipoti za njimi? Kdo bi si ne želel, umreti njim enako sveto, enako pravično? Kdo bi si ne želel, priti tja, k detetu Jezusu, kjer so oni?

Toda, v življenju obračajmo svoje oči, svoje srce, svoje hrepenenje, svojo ljubezen proti Betlehemu, proti detetu Jezusu, da bomo v smrti našli pot pred njegove jaslice, ki so pa sedaj tron njegovega veličastva v nebesih!

3) Deset let je trajalo potovanje Jakoba iz Harana v Kanaan. Ne smemo si namreč predstavljati tega pota v smislu današnjih tamošnjih prometnih sredstev, s katerimi bi se dalo tistih približno 1 tisoč km pota zmagati v 10—14 dneh, če ne prej.

Jakob je potoval s čredami, ki so štejele na stotine glav, polagoma, po razmerah paše: zato je v rodovitnih krajih ostajal, dokler je imela živina kaj jesti, le po puščavah se ni brez potrebe predolgo mudil. Celo njegovo potovanje je bilo potovanje nomadov.

Od Betlehema do Hebrona je peš pota nekaj več ko 13 ur: z vozom se pride v dobrih 6 urah.

Torej le še malo časa in Jakob bo mogel čez 30 let zopet pozdraviti svojega očeta Izaka. Bil pa je Izak takrat že 168 let star, slaboten in slep starček. Dolgo se ni več veselil vrnitve svojega sina Jakoba in živahnosti njegovih sinov, svojih vnukov. Le 12 let mu je bilo še odmenjenih, potem je legel v grob, kjer je že počivala njegova žena Rebeka, 180 let star. Pokopala sta ga Jakob in Ezav v dolini Mambre ob strani Abrahama in Sare. Po očetovi smrti je Ezav za vselej zapustil svojo domačijo in se za stalno preselil v puščavo onkraj Mrtvega morja.

Jakob pa je ostal v Hebronu. Bil pa je ob očetovi smrti že skoraj 130 let star. Rad bi bil sedaj v miru živel za Boga in svojo družino.

Toda Bog ga je ravno v njegovi družini najbolj skušal, nalagal mu največje križe in težave. Njegovi sinovi so hodili po potih, ki niso mogli biti niti Bogu, niti očetu Jakobu všeč. Le dva sinova sta mu lajšala bridkosti in ga tolažila v žalosti: to sta bila Rahelina sinova: Jožef in Benjamin. Pa še to tolažbo mu je vzela človeška hudobija.

P. NIKODEM:

Papež Benedikt XV.

VIII. Povzdignjen v kardinala — v papeža.

Bilo je običajno, da je bolonjsko nadškofovsko stolico zasedel ali kardinal ali pa je bil novi nadškof kmalu povzdignjen za kardinala; zaslužnemu kardinalu Svampi je imel slediti kardinal Kjeza! Tudi v Rimu so pričakovali v cerkvenih krogih in niso dvojili, da bo papež v kratkem času prav gotovo podelil kardinalski klobuk nadškofu Kjezi. Ker pa papež ni brž tega storil in tudi še čez leta ne, se je slišalo tu in tam: Pij X. noče, da bi se mišljenje Rampolovo ojačilo. Morebiti je na ti govoricu kaj resnice, morebiti tudi ne. Res pa je bil Kjeza imenovan za kardinala še le po smrti Rampolovi, tedaj pa brž v prvem konzistoriju, ki se je sešel 25. maja 1914.

Bliskoma se je to veselo poročilo razširilo v bolonjski nadškofiji in bilo je v mestu in na deželi povsod sprejeto z veliko radostjo; z zadovoljstvom so zasluženemu povzdignjenju priznavali celo liberalni časniki bolonjski. Novemu kardinalu so bolonjčani podarili avtomobil. Da so mu prihajali čestitke posamezni kakor cerkvene bratovščine, društva in zavodi, nam pač ni treba še posebej omenjati. V sledečih dneh so prihajale brzojavne in pismene čestitke od vseh strani, zlasti iz Rima in Dženove. In kako se je kardinal zahvaljeval na čestitke? Približno tako, kakor je to storil, ko je tiste dni obiskal neki novi bolonjski zavod za gluhoneme v Rimu. Ko ga je namreč vodstvo pozdravilo z vznesenim nagovorom, je tudi on spregovoril ter rekel med drugim, da ne zasluži slavospevov, ampak da priznava odkrito, da vodi njegovo življenje dobrotna roka previdnosti božje.

Obenem s Kjezo je bilo imenovanih še trinajst novih kardinalov. Vendar, ako si Kjeza ne bi bil znal s svojim delovanjem na cerkvenem in socialnem polju pridobiti ljubezni papeževe, nikoli ne bi bilo prišlo do zgodovinsko pomenljivega imenovanja. Dne 27. maja je Pij X. slovesno izročil kardinalski klobuk njemu in še desetero drugim. Bil je skrajni čas za prihodnjega Benedikta XV.; zakaj 2. junija je Pij X. praznoval poslednji svoj rojstni dan. Pa kdo je tedaj mislil na skrivnostne niti, ki so se plette med papežem Pijem X. in novim bolonjskim kardinalom Kjezom!

Vstoličen je bil kardinal Kjeza na cerkev „Štirih kronanih“ pri Lateranu. Vrnivši se v Bolonjo novi kardinal pač ni mislil, da bo moral čez malo mesecev zopet nastopiti pot v Rim — k pogrebu Pija X. in k volitvi novega papeža...

Komaj trije meseci so minili in Pij X. je za vedno zatisnil svoje oči, za širni svet nepričakovano, ker se ni prej nič pisalo o nevarnosti njegove bolezni.

Že 31. avgusta se je imel začeti konklave, volitev novega papeža. V kratki pa ginljivo lepi okrožnici je bolonjski nadškof kardinal Kjeza naznanil smrt papeža svojim škofljanom. „S solzami v očeh,“ — tako piše — „z najglobljo bolečino v srcu naznanim prečastiti duhovščini in ljubljenu ljudstvu bolonjske nadškofije smrt Pija X., ki je v prvih urah tega žalostnega dne nastopila. Spomin na posebne vezi, ki so me oklepale s tem papežem, ki me je v svoji bližini obdržal skoraj pet let in mi je osebno podelil s svojimi blagoslovljenimi rokami škofovsko posvečenje, mi dela zgubo nad vse bridko. Pa skupno z menoj morajo objokovati tudi vsi verniki nepričakovano zgubo papeža, ki bo v cerkveni zgodovini ostal slaven zavoljo odločnosti, s katero je pravo vero branil; zavoljo gorečnosti, s katero je češčenje presvetega Rešnjega Telesa pospeševal in zavoljo ljubezni, s katero je objemal vse kristjane in je ko pravi oče bil v pomoč vsem otrokom v njihovih potrebah...“ Okrožnico sklepa z besedami: „Preljubi bratje in sinovi! zedinimo se v molitvi za dušo papeža, da pride, zadostivša popolnoma pravici božji, ako ji je to sploh bilo treba, prav kmalu h gledanju Boga; združimo se k molitvi in namnožimo naša dobra dela, da izprosimo, da se bo krščanstvo prav kmalu veselilo nad izvolitvijo papeža, katerega ne bo le zavoljo službe moralo častiti, ampak da bo moglo, kakor na Piju X., tudi njegove čednosti občudovati...“

Dne 22. avgusta je Kjeza v Bolonji opravil slovesno zadušnico po Piju X. in še istega dne je odpotoval v Rim. Kakor pred polu letom, ko je prišel k pogrebu Rampole (6. dec. 1913), se je tudi zdaj nastanil v „Akademiji za plemiče“. Da konklava, volitve papeža, je bilo še cel teden dni in v Rim došli kardinali so imeli glede kandidatov dovolj časa za posvetovanje.

„Volitev papeža,“ je bolonjski kardinal pisal svojemu bratu pred odpotovanjem v Rim, „je vselej zastavica, uganka.“ Pri vsem tem si je moral staviti vprašanje, komu hoče oddati glas. E, ko bi še kardinal Rampola živel! — Od starejših kardinalov sta Anton Aljardi (rojen 1832) in Vincenc Vannutelli (rojen 1836) kljub starosti čvrsta še oba in obadva bi bila sposobna, ali dolge vlade bi od njiju ne bilo pričakovati. Raji bi Kjeza svoj glas dal kardinalu Ferratiju (rojenemu 1847), ko bi bil le krepkejšega zdravja. In tako je prebiral po vrsti. Na misel so mu prihajali kardinal Gasparri, kardinal Maffi... Na-se ni mislil.

Najdi moža, ki bo na mestu; in pridobil si vse! Znal se bo vsega priučiti in storil bo vse, kar se od moža zahteva. Vlovi pa nepravlega; gorje! Koliko zla je povzročil že en sam neumnež; toliko, da ne moreš s številkami povedati. Zdaj si pa misli nepravlega nadpastirja! —

Za neprimerno prilizovanje je imel kardinal Kjeza, ko je neki bolonjski kanonik njega imenoval prihodnjega papeža. In vendar: dne 31. avgusta se je konklave pričel, in 4. septembra je bil on — Kjeza — izvoljen. Rampolo so pred leti zavrgli, izvolili pa so sedaj njegovega učenca. Potreba časa je zahtevala, da se postavi cerkvi na čelo mož, ki bi bil kos svoji nalogi v burni dobi. Ker Benedikt XV. še ni odvezal kardinalov od molčečnosti, ki so jo prisegli, nič ne vemo, koliko glasov se je že pri prvem glasovanju

strnilo na njegovo osebo in kako je potem število narastlo do treh četrтин. Le toliko vemo, da je na večer 3. septembra izvolitev bila gotova stvar, seja prihodnje jutro le formaliteta.

Že 3. septembra je namreč kardinal Kjeza svojemu bratu Ivanu Antonu poslal pismo s sledečimi besedami.

Iz Vatikana, 3. sept. 1914.

Draga brata!

Vama pošljem prvo pismo, ki ga pišem po izvolitvi za papeža. Breme, ki ga je Gospod naložil na moje rame, je težko, ali zaupam, da mi bo dal On tudi milost, nositi ga v njegovo slavo. Podpirajta me tudi Vidva s svojo molitvijo, medtem ko Vama in Vsem udom naše rodbine pošljem prvi blagoslov.

Najvdaniši brat

Benedikt XV.

Ime Benedikt si je zbral brez dvojbe po imenitnem Prosperu Lambertiniju iz dominikanskega reda, bolonjskem meščanu, nadškofu in kardinalu, ki je leta 1740 zasedel papeško stolico pod imenom Benedikt XIV. Prosper Lambertini je v devetih letih svojega nadpastirovanja v Bolonji storil nenavadno veliko za mesto in škofijo, s pridigovanjem v mestu in na deželi, spovedovanjem in kateheziranjem, spodbujanjem duhovščine k pobožnosti in učenosti. Živel je zelo skromno in imel je vedno odprto roko za miloščino in dobra dela. Povzdignil je semenišče na zunaj in znotraj. Vstanoval oratorije, samostane in zavetišča za vboge in bolne. Pospesoval je vseučilišče in akademijo umetnosti z radodarnimi podporami. Popravil je ceste itd. Deloval je tudi ko pisatelj v vseh strokah na cerkvenem polju. Tako je podoba Benedikta XIV. do današnjega dne ostala v Bolonji v hvaležnem spominu. Kaj čuda, ako si je izbral Kjeza tega nadškofa za zgled in da si je pozneje ko papež pridjal tudi njegovo ime.

S kakšnimi mislimi je šel kardinal Kjeza tisto noč 3. septembra k počitku?! Ali mu ni misel na težko breme odganjala spanca? Ako bi bilo po njegovi volji, ali se ne bi bil najraje drugo jutro vrnil zopet v Bolonjo nazaj?! Ko nadškof je imel gotovo še številne lepe načrte, ki jih je hotel še izvršiti.

Naposled mu je menda spanec vendarle nekoliko zatisnil trudne oči, in nato je stal pred njim Kristus z besedami: „Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!“

Pot v nebesa.

Premišljevanja o večnih resnicah in o trpljenju Jezusa Kristusa.

Spisal sv. Leonard Portomavriški, poslovenil P. Alfonz Furlan.

Triindvajseto premišljevanje.

Besede Kristusove na križu.

»Še danes boš z menoj v raj.«
(Luk. 23, 43).

Moja duša, premišluj, kako je desni razbojnik po moči Jezusove molitve na križu prejel milost, da je bil razsvetljen in da se je skesal svojih grehov. Dobri spokornik se obrne k Zveličarju in poln kesanja in zaupanja se iz vsega srca priporoči njegovi neskončni dobrotljivosti: „Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo.“ (Luk. 23, 42). Več ni bilo treba. Ljubeče Zveličarjevo Srce ga je sočutno razglasilo za opravičenega in mu dalo zagotovilo: „Resnično, ti povem, danes boš z menoj v raj.“ (Luk. 23, 43). Srečen razbojnik, ki si je znal s kesom takorekoč ukrasti nebeško kraljestvo! Danes se bo spremenila tvoja osoda, s tega križa stiske boš šel v raj presrečnih; s tega drevesa sramote boš povišan na prestol slave. Toda, joj mene nesrečneža, ki sem znal biti tat in ukrasti svojemu Bogu tisto čast, ki mu gre; znal sem mu ukrasti želje srca svojega in njegovih stvari in jih dati svojim strastem; ne vem pa mu ukrasti raja s kesanjem, solzami, z ljubeznijo in s čednostmi?! O moj ljubi Zveličar, priznam, da sem velik grešnik in da zaslužim sto križev, sto vislic in sto peklov. O neskončna dobrotljivost, usmili se me; ljubeznivo me poglej, kakor si pogledal siromašnega razbojnika in daj, da se to moje razbojniško srce razjoče v solzah kesanja in da bo moglo obujati svete zdihljaje in čustva zaupanja in ljubezni!

2. Premišluj čednosti, v katerih se je vadal dobri razbojnik, da jih boš posnemal. Dela po božjem razsvitljenju; odloči se, kesati se; navzame se duha pokore in srce mu poka zaradi žalosti nad svojimi grehi. Z veliko-dušno srčnostjo opominja in svari svojega nepotrpežljivega tovariša in preklinjevalca. Javno v sredi sovražnega sveta, pred neverniki pripoznava Jezusa za Boga, pravičnega, svetega, nedolžnega; vkljub brezbožnim, ki so ga kot krivega obsodili in kot zlobneža križali. „Midva sicer po pravici, zakaj po zasluženju svojih del prejemava; ta pa ni nič hudega storil.“ (Luk. 23, 41). Apostoli bežijo, učenci se skrivajo, sorodniki molčijo, prijatelji se boje jeze Judov in ta blaženi spokorjeni razbojnik se ničesar ne boji. V sramoti križa in v bolečinah križanja glasno govori pred vsem svetom, da je Kristus Bog, kralj veličastva in knez slave. Njegova prošnja je junaška, zakaj ne prosi pomoči v trpljenju, ne išče, da bi bil rešen te smrti; prosi samo usmiljenja in odpuščanja svojih grehov ter hrepeni po nebeškem kraljestvu. O kako

dobro je za te, srečni razbojnik, ker si znal objeti Jezusa v njegovem osramočenju, v kratkem boš objel Jezusa v njegovi slavi! Nobeden grešnik naj tedaj ne obupa; nobena duša naj ne obupa nad svojim zveličanjem! Kdor se ponižuje, kdor se kesa in poboljša svoje življenje, njemu bo Jezus gotovo odpustil. O blaženi križ, ako ga vdano nosiš; tudi, ako si ga zaslužil s svojimi grehi, o kako dragocen si! O dragi križ, kdor tebe objame, tega bo Jezus objel. Kdor tebe zapodi, tega bo tudi Kristus zapodil. Večni kralj, pripoznavam, da imam zaradi svojih grehov po vsi pravici križ v stoterih nadlogah in mukah! Ne pozabi me; bodi mi milostljiv; poglej me z ljubeznivimi očmi svojega usmiljenja in reši me po svoji prizanesljivosti! Ne glej na moje nevrednosti, temuč na svoje zasluženje in nakloni ga moji duši! Tvoja predraga in zame prelita Kri naj govori in slavno zmaguje za mojo korist!

Sad tega premišljevanja. Križ ti je potreben. Trpeti moraš, ker si človek, ker si grešnik, in tudi zato, ker si odločen za nebesa. Veličastno znamenje izvoljenih je trpljenje. Iz ljubezni do križanega Jezusa objemaj tedaj svoj križ, naj bo že kakršenkoli. Bog ti ga pošilja; potrpežljivo, z veseljem in z ljubeznijo ga nosi! Prosi Jezusa, naj ti pomaga, da ga boš hlabro nosil in naj te varuje greha. Pazi, da se ti ne bo zgodilo zaradi nepotrpežljivosti in pogreškov kakor nesrečnemu levemu razbojniku, ki je hotel rajši v obupnosti umreti.

Štiriindvajseto premišljevanje.

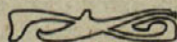
Besede Kristusove na križu.

»Glej, tvoj sin; glej, tvoja mati.«
(Jan. 19, 26. in 27.)

1. Premišljuj, kako umirajoči Jezus na nič drugega ne misli, kakor na to, kako bi nam dobro delal. Prosi za tiste, ki so ga križali; odpusti razbojniku in potem se obrne s sedeža bolečin proti Mariji in Janezu; sočutje ima ž njihovim trpljenjem in da bi ju potolažil, priporoči svoji Materi Janeza in ga ji izroči za sina: „Glej, tvoj sin.“ (Jan. 19, 26). Potem priporoči Janezu Marijo in mu jo izroči za mater: „Glej, tvoja mati.“ (Jan. 19, 27). Kot sin Marijin in učitelj Janezov skrbi na ta način za oba in misli na nju ljubeče. O moj predragi Jezus, v morju sramote in trpljenja trpiš in umiraš; ti si bolj potreben, da bi drugi na te mislili in te tolažili, vendar tvoja neskončna ljubezen skrbi za nas tako, kakor da bi bil na sedežu slave! Kako močno ljubiš in čudovito skrbiš za svoje izvoljence! Na tem križu si kralj bolečin, jaz pa te čutim v lastno korist, da si mi usmiljeni oče in Bog tolažbe, ker bolj misliš na to, kako bi me tolažil v mojih žalostih, pomirjeval v strahu in k zaupanju osrčeval mojo dušo, kadar obupa, kakor pa na to, da bi razodeval svoje trpljenje. O božji tolažnik, tolažnik stiskanih, ako že toliko misliš na svoje, ko si v grenkem trpljenju, ne pozabi na mene zdaj, ko kraljuješ v raji!

2. Premišljaj, kako nam preljubznivi Odrešenik daruje v ti oporoki ljubezni, kar je na zemlji imel najdražjega in najljubšega. Dal je Marijo za mater nam vsem v osebi Janezovi, ki predstavlja vse izvoljence, in nas priporoča njenemu varstvu, kakor da bi rekel: Moja mati! Tebi izročim za otroke vse tiste, ki bodo moji učenci. Vam pa svojim izvoljencem priporočam, da imejte Marijo kot svojo mater. To je moja volja, to je moja oporoka: Marija naj skrbi za moje vernike, moji verniki pa naj Marijo ljubijo in spoštujejo. Božja Mati sprejema ljubeznive zapovedi svojega Jezusa in rada sprejema nas vse za svoje otroke in kot take nas objema in na svoje srce pritiska. O volilo neizrekljive ljubezni! O nezmerna dobrota, o najvišja naklonjenost, o sreča kristijanova! O naša blažena sreča, da imamo za mater Mater božjo, katerj nas je zapustil in njeni ljubezni izročil Sin božji. O nebeško bogastvo, Marija! O nebeški zaklad, Marija! O neprimerljivi dar, Marija! Vernik, glej, Marija je tvoja mati, ki te je sprejela za svojega sina in te poleg križa in v neštivilnih bolečinah rodila na duhovni način. O blagoslovljena Devica, od te ure dalje te bom vedno imenoval svojo mater, svojo predrago mater. Z otroškim zaupanjem bom vsak trenotek ponavljal: „Glej, tvoj sin sem; spoznaj me za svojega sina, ker me je tebi Jezus Kristus za sina izročil in imenoval. Glej me kot sina; varuj me kot mati, kot usmiljena mati, kot mati upanja in ljubezni. Živi naj Jezus, ki je pozabil na svoje trpljenje in toliko mislil na moj blagor! Blagoslovljena bodi Marija, ki se, presunjena od bolečin, spominja, da me je sprejela za svojega sina!“ Predragi Odrešenik, za ta največji dar te zahvalim bolj, kakor ako bi mi dal v posest vse zaklade sveta. O moj Jezus, vlij mi prav gorečo ljubezen do svoje božje Matere, ki si mi jo zapustil za mater. Glede na Marijino zasluženje mi daj milost, da bom sveto živel pod njenim ljubim varstvom; in da bom ljubil samo vaju, Jezusa in Marijo, da bom po vajinem usmiljenju nekega dne dosegel večno veselje v nebesih!

Sad tega premišljevanja. Da se boš hvaležnega skazal za to dobroto Jezusovo, ljubi Marijo iz vsega srca. Tvoja pobožnost do Marije naj bo trdna, stanovitna in prava, da te bo varovala grehov in ti pomagala vaditi se v svetih čednostih. Vsak dan zahvaljaj jezusa, da ti je dal Marijo za duhovno mater!

Dopisi.

Črna gora — Mati božja na Gori pri Ptujju. Kdo še ne pozna veličastne hiše božje Marijine, kdo še ni bil tam, da bi se ji poklonil, poklonil svoji Materi Mariji?! Kakor kraljica vlada tukaj in vabi vse, vsokolico k sebi z besedami Jezusovimi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite,“ jaz vam hočem deliti pomoč, tolažbo! — Imamo več ali manj zastopane že

vse bratovščine, katerih udje se marljivo vdeležujejo svetih zakramentov. Bilo je torej že neogibno potrebno, da se tudi pri nas vpelje in kanonično ustanovi tretji red sv. Frančiška. Vpisanih je bilo do sedaj že več udov v različnih sosednjih župnijah, kakor n. pr. Sv. Lovrenc na Dravskem polju, Cirkovce, Majšberg, Makole in Maribor. K mesečnim naukom so hodili, kamer so mogli. — Dobili smo novega dušnega pastirja, bivšega vojnega kurata. Preč. g. Frančišek Zagoršak, sami tretjerednik, sicer eden najmlajših župnikov lavantinske škofije, toda vneti za čast božjo in zveličanje duš so se takoj zavzeli za tretji red sv. Frančiška. Poklicali so iz Maribora ravnatelja in vizitatorja III. reda, dne 30. marcija 1919 je vpeljal tretji red. Pri tem prvem shodu se je oglasilo 22 starih udov in 25 jih je na novo pristopilo. Že pri drugem shodu, dne 18. majnika 1919, na četrto nedeljo po veliki noči, je s pooblastilom in dovoljenjem pč. p. Filip Benicij tretji red kanonično ustanovil in vpeljal organizacijo. V predstojništvo so bili poklicani: I. za moške: predstojnik: Predikaka Matija, kmet - vdovec, Podlož h. št. 44.; namestnik: Korošec Jurij, zasebnik - vdovec, Črnogora h. št. 17.; svetovavec: Pepelnik Andrej, posestnik, h. št. 23. — II. za ženske: predstojnica: Laznik Elizabeta, posestnica, Podlož h. št. 52.; namestnica: Ritonja Katarina, posestnica, Podlož h. št. 115.; svetovavke: 1. za Slape, Doklece, Bolečko ves in Janški vrh: Lubej Neža, km. hči, Slape h. št. 32; 2. za Črnogoro, Stogovce in Brezje: Rozman Cecilija, samska posestnica, Stogovce h. št. 38.; 3. za Podlož, Selce, Piške, Trebež in Savinsko: Predikaka Neža, km. hči, Podlož h. št. 44. — Sedaj je v dekaniji „Dravsko polje“, III. red sv. Frančiška v vseh župnijah kanonično ustanovljen in sicer: v Framu, dne 16. febr. 1913; v Slivnici, dne 25. marcija 1913; pri Sv. Janezu na Dravskem polju, dne 11. marcija 1914; pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, dne 18. okt. 1914; v Cirkovcah, dne 23. jan. 1916; v Hočah, dne 6. febr. 1916; na Črnigori, dne 18. majnika 1917.

Sv. Križ pri Ljutomeru. Tretji red sv. Frančiška Asiškega naj bi po besedah papeža Leona XIII. v konstituciji „Misericors Dei Filius“, leta 1883., obdeloval zemljo, da bodo mogli drugi nasadi papeževi bolje uspevati; tretji red naj bi vzgajal apostole, ki bodo zanesli ideje papeževe v vse sloje ljudstva. Boj zoper prostozidarstvo, zoper racijonalizem, zoper modernizem, reševanje socialnega vprašanja v krščanskem smislu — vse to bi doseglo večje uspehe, ako bi bil tretji red med svetom bolj razširjen. In papež Pij X. je izjavil, da je tretji red imeniten pripomoček, da zopet zavlada v človeških srcih duh podložnosti, duh pravega krščanstva, duh samopremagovanja, zdržnosti, miru in zadovoljnosti, — in tako bo prišla za človeško družbo rešitev. — Tretji red, katerega sv. Cerkev toliko čišla in priporoča, je v naši župniji častno zastopan. Dne 13. okt. 1918 je bil prvokrat tukaj vizitator iz Maribora, pč. p. Filip Benicij. Imel je prvi shod, katerega glavni namen je bil, popisati v župniji bivajoče ude. Zglasilo se je 212 starih udov, ki so bili sprejeti pri Sv. Trojici v Slov. goricah, v Mariboru, v Ljutomeru in v Veržeju. Ta shod je trajal od dveh popoldne do mraka, do polu sedme ure zvečer, pa še niso bili vsi popisani, ker niso imeli časa, tako dolgo čakati. Dne 1. junija 1919 je bil pater vizitator iz Maribora drugokrat tukaj. Ob tej priliki je bil tretji red kanonično ustanovljen in je bila ob enem vpeljana organizacija. V predstojništvo so bili poklicani: I. za moške: predstojnik: Vaupotič Franc, kmet - zgovornik v Lukavcih h. št. 6.; namestnik: Žnidarič Franc, kmet na Grabah h. št. 12.; svetovavca: 1) za gornji del: Prelog Matija, želar - krčmar v Starinovi vesi h. št. 36.; 2) za spodnji del: Jureš Alojzij, kmet v Borecih h. št. 9. — II. za ženske: predstojnica: Kralj Marija, kmetica v Iljaševcih h. št. 15.; namestnica: Horvatič Ivana, trgovka v Križevcih h. št. 42.; svetovavke: 1. za Križevce in Borece: Jureš Marija, kmetica v Bo-

recih h. št. 9.; 2. za Iljaševce: Slekovec Ana, kmetica v Iljaševcih h. št. 7.; 3. za Staronovo ves in Dobravo: Prelog Terezija, želarka - krčmarica v Starinovi vesi h. št. 36.; 4. za Bučečovce, Vučjo ves in Zásade: Cvetko Marija, želarska hči v Bučečovcih h. št. 46.; 5. za Bunčane, Banovce, Grlavo, Krištance in Šalince: Peršak Antonija, km. hči iz Šalinc h. št. 24.; 6. za Lukavce, Grabe in Ključarovce: Černel Frančiška, želarska hči v Lukavcih h. št. 16.; 7. za Logarovce, Kokoriče in Gajševce: Marinič Marija, želarska hči v Kokoričih h. šte. 1.

Pilštanj. Od 17. do 19. majnika smo stari in mladi Pilštanjčani uživali veliko duhovnega veselja. Naš skrbni župnik, preč. g. Jakob Rauter je naprosil za te dni celjskega gvardijana, preč. gosp. Ladislava, da je po slovesni tridnevni v nedeljo kanonično vstanovil III. red in vpeljal novo organizacijo. Stari udje so obnovili svoje obljube, novih je pa bilo sprejetih 102. V svoji zadnji pridigi je preč. pater pohvalno omenil, da menda nima nobena druga župnja naše škofije toliko tretjerednikov. Sprejel jih je že rajni blagi gospod župnik Henrik Verk, leta 1891 in naslednja leta preč. rajni p. Gregor Jenič. Od leta 1894 do 1908 so tedanji župnik, sedanji kozijanski dekan prečastiti g. Marko Tomažič in od leta 1908 do sedaj naš sedanji župnik prečastiti g. Jakob Rauter večkrat naprosili čč. oo. kapucine v Krškem, da so prišli stare ude v dobrem potrdit, pa nove sprejemati. Sama sta brala vsak prvi petek sv. mašo z blagoslovom za tretji red v čast najsv. Srcu Jezusovemu. Naj Bog povrne vsem tem preč. gospodom ves trud, nam pa daj milost stanovitnosti do konca.

Razgled po serafinskem svetu.

† **P. Konstantin Luser.** Po daljšem bolehanju je dne 9. junija t. l., na binškoštni pondeljek zvečer umrl v ljubljanskem Leonišču prečastiti P. Konstantin Luser, bivši lektor bogoslovja, generalni definator in dvakrat provincijal naše slovenske frančiškanske okrajine sv. Križa. Dne 11. junija, ob polu šesti uri popoldne so izročili njegovo truplo materi zemlji. Rojen je bil zaslužni in delavni mož v Novem mestu, dne 23. februarja 1849; v frančiškanski red je vstopil 1. oktobra 1868; dne 23. okt. 1869 je naredil neslovesne obljube, dne 26. okt. 1872 se je pa zavezal in posvetil Bogu s slovesnimi obljubami; v mašnika so ga posvetili dne 3. novembra 1872. V redu sv. Frančiška je dolgo vrsto let opravljal važne, častne in odgovornosti polne službe; bil je večkrat samostanski predstojnik, lektor bogoslovja na domačem učilišču in v kolegiju sv. Antona v Rimu; v Rimu je bil dve leti generalni definator. Ko namestnik preč. p. generala je zvršil vizitacijo v slovanskih provincijah: v okrajini sv. Večeslava na Češkem in v hrvatski svetega Cirila in Metoda. Od l. 1898 do 1901 in od l. 1901 do 1904 je bil zaporedoma izvoljen za najvišjega predstojnika v domači redovni okrajini sv. Križa. — Rajni častitljivi pater je bil visoke, krepke postave in trdnega zdravja; zadnja leta šele je pričel bolehati. Ves čas življenja je bil izredno delaven, ko predstojnik natančen in odločen. Silno rad je spovedoval, dokler

je mogel; v spovednici je razodeval čudovito vstrajnost in potrpežljivost, tudi daritev sv. maše je prav do zadnjega skoro vsak dan opravil, opustil jo je le, ako ni mogel ali vsled zdravniške prepovedi ni smel iz celice; priljubljen je bil pa tudi ko cerkveni govornik. „Cvetje“ se ga s hvaležnostjo spominja: koj ob ustanovitvi v Gorici je praktično nadarjeni mož prevzel upravo lista, kasneje mu je bil marljiv in zvest sotrudnik; zadnja leta pa blagohoten, čeprav vesten cenzor. Upamo, da nam bo mogoče o priliki o njem kaj več povedati. Ljubi Bog nakloni neutrudnemu delavcu neminljivo plačilo! —

† **Gospod župnik Anton Gabrič.** Na veliki petek je umrl po večmesečnem bolehanju duhovnik tretjerednik, preč. gospod Anton Gabrič, župnik, duhovni svetnik in dekan v Cerkljah na Dolenjskem. Pokojni je bil duhovnik po Srcu božjem, goreč in priljubljen duhovni pastir. Bil je 27 let župnik v Cerkljah, postavil je novo cerkev in novo župnišče, oboje je po potresu zopet popravil. Vse svoje premoženje je porabil za cerkev, za uboge in za dobre namene. Umrl je kot pravi duhovni sin sv. Frančiška brez zemeljskih zakladov s prošnjo, naj mu postavijo za spomin lesen križ na njegov grob. Bog daj svojemu zvestemu služabniku večni mir in pokoj!

Novi katoliški župnik v Belgradu. Za katoliškega župnika v Belgradu je imenovan pč. p. Jakob Pasalič, bivši gvardijan frančiškanskega samostana v Gorici pri Livnu.

Vseučilišče v Ljubljani. V Ljubljani se je otvoril visokošolski tečaj, ki je nekak pričetek tehnične visoke šole v Ljubljani. Istotako je prišlo iz Belgrada sporočilo, da se bo otvorila v Ljubljani medicinska fakulteta.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: rajni preč. p. Konstantin Luser, bivši generalni definitor, lektor bogoslovja, jub. in bivši provincijal, umrl v Leonišču v Ljubljani. Dalje

I. pokojni udje tretjega reda

1) skupščine svetótrojiške:

Sv. Ana na Krivem bregu: Ana Šuman (36 let v III. redu), Terezija Šenk, Ana Letnik. Sv. Urban: Jera Lah, Katarina Bračič. Tišina (Prekmurje): Ana Štotl. Sv. Anton v Slov. goricah: Terezija Anžel. Sv. Trojica v Slov. g.: Ivana Ferk, Marija Štrakl. Kapela: Marija Rotar. Sv. Jakob v Slov. g.: Matevž Rojko. Sv. Jurij na Ščavnici: Ana Bibijanko, Ana Horvat, Frančiška Kozar, Jera Antonič. Negova: Marija Lassbacher. Belotinci (Prekmurje): Ana Škrget. Sv. Benedikt v Slov. g.: Ivana Kramberger, Marija Senekovič. Sv. Bolfank v Slov. g.: Marija Zakolšek, Elizabeta Gomilšak.

2) skupščine brežiške:

Čatež: Ana Šoško, Ana Ošterbenk, Neža Semenič. Videm: Barbara Knk. Velika dolina: Marija Bukovinski, Helena Novosel. Brežice: Marija Sagmajster, Janez

Metličar, Marija Vercignassi, Terezija Miling. Artiče: Martin Novak. Dobova: Ana Planinc, Frančišek Omerzu.

3) skupščine mariborske:

Jarenina: Julijana Golob, Jurij Pregl, Terezija Cehner. Črnagora: Ter. Lešnik, Kat. Angel, Ter. Glaser, M. Kozoderc, El. Lamberger, Urša Plajnšek, M. Weiskopf, M. Mohorko, Ter. Štingl, M. Rozman, Kat. Jernejšek. Kamnica: M. Mislovič, Janez Puhman (oče), Janez Puhman (sin), Magdal. Has, Franc Ravnjak, M. Maček. Črešnjevce: Jera Imenšak, Antonija Pahič, Frančiška Zobec, M. Koren, A. Dovnik, Jozefa Rudolf, Jozefa Jurčič, Urša Berglez, M. Černe, Katarina Ferlež, M. Vauhnik, Jozefa Gaberc, Ivana Müller, Antonija Bračič, M. Soršak. Sromlje: pč. g. Štefan Turkuš, župnik † 5. junija 1919. Maribor: Neža Gosak, Terezija Jerič, Jera Furek.

4) skupščine ljubljanske:

Marija Tonin, Frančiška Cerar omož. Hribar, Ana Šiler iz Podnarta, Alojzija Remec, Alojzija Ovsenar, Barbara Weis, Uršula Jamnišek, Marija Okoren, Marija Kotar, Jera Oblak, ki je bila v službi pri eni hiši nad 50 let in v tretjem redu tri mesece manj ko 59 let. —

5) skupščine cerkniške:

Cerknica: Frančiška Mramor, jeruzalemska, lurška in rimska romarica, zvesta naročnica Cvetja.

6) skupščine kamniške:

Mengeš: Ana (Elizabeta) Kališnik. Kamnik: Helena (Agata) Vavpotič. Gozd: Barbara (Katarina) Kuhar.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Anton in Melhijor Zidanšek v Špitaliču. Priporočata se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: M. Z. v raznih zadevah. M. B. za popolno ozdravljenje. Neka mati se priporoča v molitev v čast sv. Družini, sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v neki mučni zadevi. Več bolnih tretjerednic. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev bivši vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal, Primorski, korški in prekmurski Slovenci. Naši rojaki v tujini. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane.

Zahvala za uslišano molitev.

Tisočkrat se zahvaljujem lurški Materi božji; k njej sem se zatekla v veliki nevarnosti in bila sem oteta gotove smrti na njeno milo priprošnjo; zahvala je bila obljubljena. Neža Ciber. — Obljubila sem Mariji Pomagaj na Brezju, ako me bo uslišala v devetdnevnic, da bom objavila zahvalo v Cvetju. Prosila sem v molitvi pomoči, rastla mi je namreč na nogi neka goba; ako bi se bolezen širila in če bi goba rastla naprej, bi morala iti k zdravniku, poskusiti bi bilo treba z nevarno operacijo. Zdaj pa, hvala Bogu in Mariji, ne bo treba. Zato spolnim svojo obljubo v večjo čast in češčenje Marije Pomagaj na Brezju. Marija Kunstel.

Pregled tretjerednih vaj.

Skupščina brezjanska: mesečni shod: 20. julija (tretja nedelja v mesecu) po prvem duhovnem opravilu (okoli 8. ure zjutraj) v cerkvi; ura molitve: 6. in 20. julija (1. in 3. nedeljo v mesecu) popoldne ob 6. uri. — **Brežiška:** m. shod: 27. julija (zadnja nedelja v mesecu) ob 2. uri popoldne. — **Celjska:** m. shod: 6. julija (prva nedelja v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje; ponedeljek 7. julija ob 5. uri zjutraj sv. maša za rajne tretjerednike. — **Kamniška:** m. shod: 27. julija (zadnja nedelja v mesecu) ob polu 4. uri popoldne. Pred shodom sprejem novih udov, po shodu poduk za novince. — **Krška:** m. shod: 20. julija (tretjo nedeljo v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje. Vsako nedeljo in praznik sv. maša z blagoslovom za žive in mrtve tretjerednike. — **Ljubljanska:** mes. shod: 27. julija ob polu 5. uri popoldne; za tiste, ki so ta dan zadržani, bo shod 28. julija ob 5. uri zjutraj v dvorani; poduk za novince: 13. julija ob 4. uri popoldne; odborna seja za moške: 13. julija ob 10. uri dopoldne, za ženski odbor: 6. julija ob 4. uri popoldne. — **Mariborska:** m. shod: 20. julija, na škapulirsko nedeljo, ob polu 3. uri popoldne. — **Nazarska:** m. shod: 6. julija (prva nedelja v mesecu) ob polu 8. uri zjutraj z navadnim vspeodom. — **Novomeška:** mes. shod: za moške 6. julija (prva nedelja v mesecu) ob en četrt na 11. uro dopoldne; za ženske 13. julija (druga nedelja v mesecu) ob en četrt na 11. uro dopoldne s sv. mašo za III. red in ob 4. uri popoldne. — **Skupščina pazinska:** m. shod: 20. julija (tretja nedelja v mesecu). — **Svetotrojiška:** mesečni shod: na karmelsko ali škapulirsko nedeljo dne 20. julija s papeževim blagoslovom; ura molitve: 6. in 13. julija za evharistični odsek (knjiga: »Vedno česčenje« za lavantinsko škofijo); 20. in 27. julija serafinski rožni venec s primernim petjem. — **Skupščina pri Novi Štifti:** m. shod: 27. julija (4. nedeljo v mesecu) ob 3. uri popoldne, poprej pa ura molitve. — **Skupščina na Viču:** m. shod: 6. julija (prva nedelja v mesecu) popoldne po litanijah; odborne seje: na dan shoda pred govorom.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1919.

Mesec julij ali mali srpan.

1. torek: presv. Rešnja Kri.2. sreda: obiskovanje Marije Device. V. O.3. četrtek: bl. Rajmund Lulij, m. 3. reda.4. petek: sv. Urh, škof.5. sobota: sv. Ciril in Metod, škofa; sv. Anton Marija Čakarlja, sp. 6. nedelja, 4. po bink.: osmina sv. Petra in Pavla.7. ponedeljek: sv. Lovrenc Brindiški, sp. 1. r. P. O.8. torek: sv. Elizabeta Portugalska, vd. 3. r. P. O.9. sreda: sv. Nikolaj in 10 tovariš. Gorkumski muč. P. O.10. četrtek: sv. Veronika Julijani, devica 2. reda. P. O.	11. petek: sv. Pij I., papež mučenec.12. sobota: sv. Mohor in Fortunat, mučenca; sv. Janez Gvalbert, opat. 13. nedelja, 5. po bink.: sv. Anaklet, papež mučenec.14. ponedeljek: sv. Bonaventura, škof cerkv. učenik. P. O.15. torek: bl. Angelina Maršanska, vdova 3. r. P. O.; sv. Henrik, cesar.16. sreda: Mati božja karmelska; spomin prištetja sv. Frančiška med svetnike.17. četrtek: sv. Aleš, spoznavavec.18. petek: sv. Kamil, spoznavavec; sv. Simforoza in 7 sinov, mučencev.19. sobota: sv. Vincencij Pavlanski, spozn.

20. **nedelja**, 6. po bink.: sv. Jeronim Emilijanski, sp.; sv. Marjeta, dev. muč.
 21. **ponedeljek**: sv. Prakseda, devica.
 22. **torek**: v kapucinskih cerkvah: sveti Lovrenc Brindiški, sp. 1. reda. **P. O.**; sv. Marija Magdalena, spokornica.
 23. **sreda**: sv. Apolinarij, škof muč.
 24. **četrtak**: bl. Kunigunda, dev. 2. reda; bl. Marija Magdalena Postel, dev. 3. r.; sv. Kristina, dev. m.
25. **petek**: sv. Jakob, ap.; sv. Krištof, m.
 26. **sobota**: sv. Ana, mati Matere božje.
-
27. **nedelja**, 7. po bink.: bl. Marija Magdalena Martinengo, dev. 2. reda.
 28. **ponedeljek**: sv. Nazarij in drugi, muč.
 29. **torek**: sv. Marta, devica.
 30. **sreda**: bl. Simon, bl. Peter in bl. Arhangelj, spozn. 1. r.
 31. **četrtak**: sv. Ignacij, spoznavavec.

Mesec avgust ali veliki srpan.

1. **petek**: sv. Peter v verigah; sv. makejski mučenci.
 2. **sobota**: posvečenje cerkvice Porcijunkule. **P. O.**; sv. Alfonz Marija Lig., škof cerk. učenik.
-
3. **nedelja**, 8. po bink.: Najdenje trupla sv. Štefana, muč.
 4. **ponedeljek**: sv. Dominik, sp. **P. O.**
 5. **torek**: Marija Devica Snežnica.
 6. **sreda**: spremenjenje Kristusovo.
 7. **četrtak**: bl. Agatangelj in Kasijan, m. 1. r. **P. O.** v kap. cerk.; sv. Kajetan, sp.
 8. **petek**: sv. Cirijak in drugi, mučenci.
 9. **sobota**: bl. Janez Alvérnjski, sp. 1. r.; bl. Janez Vianej in Nevolon, sp. 3. r.
-
10. **nedelja**, 9. po bink.: sv. Lovrenc, m.
 11. **ponedeljek**: Osm. sv. Dominika; bl. Ludovika Savojska, vdova 2. reda.
 12. **torek**: sv. Klara, dev. 2. r. **V. O. P. O.**
 13. **sreda**: bl. Vincenc Akvilanski, sp. 1. r.; bl. Cik, sp. 3. reda.
 14. **četrtak**: † bl. Sanktes, sp. 1. reda.
 15. **petek**: vnebovzetje prebl. Dev. Marije. **V. O., P. O.**
-
16. **sobota**: sv. Joahim, oče bl. Dev. M.
-
17. **nedelja**, 10. po bink.: sv. Rok, spoz. 3. r. **P. O.**; sv. Hljacint, sp.
 18. **ponedeljek**: bl. Pavla Mantuanska, dev. 2. r.; sv. Agapit, m.
 19. **torek**: sv. Ludovik, škof 1. r. **P. O.**
 20. **sreda**: sv. Bernard, opat, cerk. uč.
 21. **četrtak**: sv. Ivana Frančiška, vdova.
 22. **petek**: Marijino sedmero veselje. **V. O.; P. O.**
 23. **sobota**: sv. Filip Benicij, sp.
-
24. **nedelja**, 11. po bink.: sv. Jernej, ap.
 25. **ponedeljek**: sv. Ludovik, kralj, zaščitnik tretjerednikov. **V. O.; P. O.**
 26. **torek**: bl. Liberat in Timotej Montikulski, sp. 1. r.
 27. **sreda**: sv. Jožef Kalasancij, sp.
 28. **četrtak**: sv. Avguštin, škof cerk. uč.
 29. **petek**: obglavljenje sv. Janeza Krstnika.
 30. **sobota**: sv. Roza Limanska, devica.
-
31. **nedelja**, 12. po bink.: Angeljska. **P. O.**; sv. Rajmund nerojeni.

Opomba: **P. O.** pomeni popolni odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnim odpustkom.

Na znanje: Prihodnji zvezek izide sredi meseca avgusta.